

Податок заплачено гуртом.
Opłatę pocztową opłacono guraltem.

Наш Лемко

РІК III.

№ 18 (66)

Львів, 15-го вересня 1936.

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Зіморовича 3. Тел. 257-87.
NASZ LEMKO, LWÓW, ZIMOROWICZA'3.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

Оголошення після устави.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Річно 3 год. Періодом 180 год., Четвертично 1 год.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або равноартист.

Перше св. Прогресів українських дітей на прися. Вихарисіт, урочисто в селі Червоном коло Коринка. По середній місцевій парох. о. Давид Давид.

ПОХОРОНИ ДІВЯНОГО МО- ЛОДЦЯ.

В дні 10. серпня ц. р. пращало село Улюч та проводило на віничій сповинюк дієного члена місцевий читальні „Прогресів“ ба. п. Михайла Содецького, сина Захарія. Він помер з причини нещасливого випадку при праці в тартаку.

Похорони відбулися при величавому здиванні народа. Місцеві дівчата несли домовину, оповиту гарніни вінками. Пращальні слова від рідні вголосили місцевий парох о. Орест Солтківич та від читальні „Прогресів“, „Сільського Господаря“ й кооператива, в яких був покійний Михайло членом, змістову та річелу пращальну промову вголосив п. Роман Солтківич. По адовожені из моголі вінка хор відспівав жалібну пісню „Види, брате мій, товаришу мій“... В. Я. П.

УКРАЇНСКА МОЛОДЬ ДО ФА- ХОВИХ ШКІЛ!

Тепер найліпші вигляди на прожиток мають ті, що покінчили торговельні школи. Для праці в торговлі добру підготовку дають українські торговельні школи; у Львові при вул. Мишайніської 9, трирівня для тих, що скінчили народну школу й одворічав для тих, що скінчили середню школу; в Яворові при вул. Мікелевича 26 одворічав кишого типу для тих, що скінчили 6 клас середньої школи, й одворічав кишого типу для тих, що скінчили народну школу. Батькам української молоді з Лемківщини поручаємо найкраще яворівську торговельну школу.

Кілько людей у Вашому селі читає наш часопис? Прислайте нам його передплатників!

Поручаємо найдешевший та зарекомендований
КАЛЕНДАР
„МІСІОНАРЯ“
на 1937 рік
видавця ОО. Василіон у Жовтві.
Ця в за календар 75 гр. (без порту).
Цей календар повинні находитись у кожній українській католицькій хаті на Лемківщині.
Замовлення приймає: В-тво ОО. Василіон, Жовтві, або Адм. „Н. Л.“ Львів, Зіморовича 3.

Новий український часопис „Фронтом“ поклявся у Львові з датою 10. вересня ц. р. Це орган, що поставив собі за мету боротьбу з комунізмом, марксизмом і янголівщиною. Буде виходити тричі в місяць, поодиново число 10 сот.
В приграничному повіті горанського повіту напали на шайку, що вивозила по шлілі Лемківщині коней коров та продавали їх у Чехословаччині за добрі гроші. Польська поліція розоружила з шайкою та на армаках у Словаччині вивозила коней, українцех у Сваляччині.

Культурний розвиток українців у Канаді. Шкільний інспектор у Канаді Т. Гершилок видав звітку про культурний розвиток у Канаді. Із цієї звіткы довідуємося, що в 3 провінціях Канади є 727 українських учителів, а в університетах студіює 160 українських студентів, зокрема зорганізованої школи у українській молоді є 2,500. У провінції Манітоба 60 відсотків українських учителів вчить дітей по українськи, а в Саскачевані аж 71 відсот. Така в далейшій Канаді, а в нас на Лемківщині?!

Сільський промисл і значіння реклами.

Кажуть люди, що „Біда вчить ширшою кашу Ксти“. І справді цю приваку можна в цілому поєднувати з цілою низкою господарських дій. Господарський став лемківського села не був давніше й тепер ще не святий. Звичайно дрібні клатки в сільському полі не вистаряться на прожиток і тому треба шукати додаткових засобів прожитку. Це власне змушує людей займатися промислом, цехом виробничим р'яких річей.

Це доторе й дуже похвальне плече.

На Лемківщині — згалально беручи — є длівні і відсордані люди; вони потрапляють майстерно виконати неодиу річ, або як в нас говориться „што очі здрит, то руки здробот“. Тому й не диво, що по лемківських селах, дрібний хатній промисл обходило не тільки такі длівники як ось: ткацтво, кошмарство, камєнрство чи різьбарство, — але частішею можна побачити по наших селах виріб таких річей, які входять в обсяг фабричного виробництва.

Тут можна зачислити вироб: млянків до чинцевя збіжжа, коло вороток, медарок, шевських конит і чимало інших річей.

При тому слід зважати, що такі річі є пераородно та безодганно виконані, не раз солідше від фабричних, а за те — дешеші, деколи більше як на половину від фабричних.

Такі галузі промилу як різьбарство чи камєнрство, рівнож можуть похвалити значеннями відобутками — з тьмакого боку. Лемкірзібрі потрапляють справді по містечках виконати свої праці. Вони виробляють: різні фігурки, завітки, касетки, тація та чимало інших помислових річей.

Камєнрі крім виробу оселок та бруків до гострив, відобуваються теж з вироб: хрестів, нагробників, памєтників, тощо.

— Отже все гаразд — міг би дещо хто сказати, — бо сільський промисл на Лемківщині обходило різні народні длівники.

На жаль, так воно ще не є! Хоч у нас багато галузей промилу, то за те, ні одна з них не є як слід розвнчена. Кожна галузь нашого сільського промилу ледви животно.

Якж цьому причеа? Відповідь на цей запит не трощно знайти.

Найголовнішою причиною, яка не дає розвнчитися і вибрати розмаку нашому сільському промислу, це є: брак реклами.

Ми вимємо й потрафимо добре виконати неодиу річ, але не вимємо — чи не хочемо — дати знати ширшим масам людей, про те, що в нас знаходиться відовідна річ до продажі. Наслідком цього ніхто не знає про наші виробі та через це немаж ніхт пошту, ну а вслід за цим йде те, що нема для кого виробляти.

Шо так дїється є — це мусть кожний приймати.

Одні малоземельні господарі, які потраплять зробити добрий млянок до чинцевя збіжжа, на запит: чому стало не зайнятися ним виробицтвом, відповіа:

— А для кого буду виробляти? Для людей у своїм селі, я вже на'робив немало млянків, а з інших сіл ніхто не замовляе.

— Не замовеж — кажу, — бо г'хто не знає, що ви виробляєте млянки треба людям оголосити про це.

— Як то? — каже господар цю бурешляк. — То я маю ходити від села до села, від хати до хати і кричати, що в мене є млянки до продажі? Ого, та я Богу дякувати ще не вдурих, щоб на тебе пускати.

І справді в словах цього господаря було дещо правди. Бо таке ходження по хатах, було утруднене, а може й недоцільне.

Алеж від чого часились? Чиж ті люди, що виробляють млянки, медарки, коловоротки чи що іншого, не могли б помістити оголошення про свої виробі, на сторінках часопису? Так часопис іди у світ, заходить в кожну закутину, його

читають тисячі. А між ними тисячами людей все знайдуться і такі люди, котрим враз оканється потреба ця чи інша річ і вони її замовлять та куплять. Користь з цього може бути для обох сторін велика. Для продавця ти, що він знає який цілий ряд покушів і може знаменито розвнчити інтерес. Для купувачого та, що він по шій мляно дешешій від фабричної, може набути содино виконаний предмет й від своїх людей.

Ранок для різьбарства, камєнрства, кошмарства, та згалалі для кожної длівники нашого сільського промилу — а навіть для значяінго ремісництва, господарства, садінництва чи огородництва — реклама може віддати величезні услуги. Вона познакожить широкі дріти людей з нашими виробами й продуктами. Вона знайде покушів і місця збуту для плодів наших рук й землі.

Тому не забуваймо, що власне реклама може стати цим чинником, який плісне наш сільський промисл на висшій шешь розвитку та може зменшити голод на землю та розвнчити некуче питання перенаселеня.

П. П.

Замітка від Редакції: Вей бажка собі пізнати наш сільський промисл, ремісництво та господарство. Зокрема наша Редакція проголосила в 14. ч. „Нашого Лемка“, а тепер ще раз підчеркує, що для точних передплатників буде безплатно пошнчувати всіякі оголошення, що причиняться до розвитку нашого ріданго промилу та торгівлі на Лемківщині. Інші Редакції побирають за це нескілі оплати. Тому всі точні передплатники „Нашого Лемка“ повинні мати це на увазі та для власного добра покористуватися цими удолгаєннями. А вперед платники стали передплатниками.

НЕ ПХАЙСЯ, ДЕ ТЕБЕ НЕ ТРЕБА. КОНЦЕРТ У ЧЕШЬ ШЕВЧЕНКА.

Дня 30. серпня ц. р. хор зі села Андриєвка приїхав до Мушники і мав дати концерт у шкільній салі. Застається, що це мав бути виступ для самих поляків і жидів, бо афіші були тільки по польським писані. Та і це не помогло, бо ніхто не прийшов. — Літники розіхались, а місцян — вилно — не дуже мало охоту слухати гурельських співків.

Чи не краще було не вставляти себе на сьмі. І добре, що так сталося, бо дечкі кажуть, що хор не виколожений і був би тільки наму'тисво осмиван перед чужиною.

Дня 28. VIII. ц. р. в селі Лосє, новосандецького повіту, стараням місцевого комітету відбувся концерт у честь Тараса Шевченка. Вступне слово вголосив студент Іван Гамбал. Хор під управою в. Льва Кобзьового виконав безодганно усі точки. — Бурею оплесків народжено відлешених деклараторів — дошкільних дітмох. Національним гнімом закінчило сьвто.

Так Лосє як і гості з подальших сіл розходились вдоволені домім з тим, що мали змогу ввно шлувати памєть народнього Генія.

ЩО НОВОГО В СВІТІ.

Еспанія, полуднева країна полежає над Середземним Морем, на південь від Франції, хрвалася братовбивчою війною. Війна дуже жорстока та нагадує большевицьку революцію в Росії. Франція й більшовики збити, щоб через її виграли, Італія та Німеччина, щоб повстали в Еспанію за добрі гроші дітки й зброю, якою вони стріляються, бо в полон одні другім не беруть. У руках повстанців більшість фьолоти й легістала, зчун у руках червоних — еспанських бол-

шевиків ще більшість краю та промислових центрів враз зі столицею Мадридом. Війна ще мабуть довго потяже, але більше як певне, що повстанці переможуть, бо їм приховано (дея дозволили свою батьківщину) від дикого большевику.

У Москві розстріляв товаришів Лєніна — Зіновєва, Камєнєва й 14 інших провідників большевицьких, об'єднаних за те, що хотіли скинути Сталіна та відтягнути большевицтво у війну. Розстріляно також стрічного брата Сталіна, що знову хотів ніби відврати Грузію від „большевицького раю“.

У кривавому большевицькому царстві антихриста зліпнті. На соціалістичній Україні селяни не хотять дати себе обирати зі свого збійжа та виступають проти чекістів. Військо не хоче стріляти до селян. На Україні арештували багато командантів полків та урядовців. Після розстрілу 16 большевицьких головань, у цілім большевицьким „раю“ уязнено кільканадцять тисяч комуністів. Це знає, що їх кінець недалекіи. Не бачте вже взаємно змишнууть.

Всі письма й листи адресуйте „Наш Лемко“ Львів, Зіморевича 3.

Франц Кокховський.

Від Сянока по Днів.

(Мандрівка півн.-східними межами Лемківщини).

Сянік! Скільки приман, скільки краси докола! Скільки гарних споминів тишється до мене, коли згадаю, про це наше княже місто! На високому горбі, опомите до сходу срибляною дентою Сяну, що ніби вуж вється долиною під містом, його шумліви хвилі неастанно панують, проковзують по кам'яному руслі ріки, шепчуть якусь ніби забуту казку про давно-минуле... Зелений відльохуваний ліс, що поростає горби на схід від Сянока, крне у своїйму внутрі дві пам'ятки нашого старовини: Вірліви Скелі, де колись княжі сторожі — наче гострозорі вірли стерегли доступу лісовими просьмаками над сивоний брід та остали руїн якогось старого замчица. Чне воно, хто його будувал, хто та чому там жив — годі розматити. Може колись — колись химерна доля дозволить комусь із наших учених поробити там потрібні розшуки, може тайна темного лісу розкриється перед нами.

Сянік! Наше княже місто з останками Владіви, перебудованим незугарно кожним замком, Владівою горою, що тепер назвали й парком А. Мішкевича... Сянік — центр українського життя на Лемківщині. Значенито розвивається тут кружок Рідної Школи (голова — ентузіаст рідношкільних справ — др. Степан Ванчицький), працює філія „Просвіти“ (голова — др. Василь Блявцький), на дуже високому рівні стоїть музей „Лемківщина“, розвиваються по змові кооператива „Сян“, Лемківський Союз, Український Народий Дім, Молодзарня, Народий Торговля. Дуже велику роботу робить читальня „Просвіти“ добірною своєю бібліотекою та частини рефератами.

Колн доля завезде нас до Сянока, не забудете навідається до місцевого старенького пароха, о. Омєляна Константиновича. Найстарший громадянин-українець у місті, а ще уроченче Лемківщини. Помірно своїх літ (ур. 1864 р.) бадзорів, являний, пам'ять у него знаменита. Один із плонірів українського руху на переломі вісімдесятих років минулого століття, майже сучасник Івана Франка, про якого розкаже вам чимало цікавого. Член-основник та діяльний член старшини кожного українського товариства, не шадни ніколи ні труду ні грошей для народніх цілей.

Колн ж уже будете в парохіяльному домі, не

забудете попрохати, щоб завели нас до музею „Лемківщина“, що там шітється. Там побачите дуже цікаві старинні образи, дуже гарної роботи, — працю наших мистців-малірів із XV., XVI., XVII. століття. Найбільше зацікавлять вас певно такі образи: „Розп'яття“ з Рихвалду в Горліччині, „Матір Божа з Христом на руках“ та „Св. Микола“ із Довгого в Сяніччині, „Воскрєсення“ із церкви в Ютрилові, „Ісус“ образ з Бортиного, „Св. Михайло“ образ із Хрєстин в Ліщині. Стрінете також образи з Доброї Шахотської з XVIII. ст., багатий збір рукописних книг, документи, починаючи з XVI. ст., деревляні, скляні та динюві чаші, народні одяги, писанки, вишивки, документи Української Народньої Республіки.

Добре буде, як стрінете там голову музею, мистця Льва Геца. Він вам усе покаже, пояснить, а захопаний такий у „своєйму музею“, що не їа би, не пш, а все говорив би про нього. Пишу: „у своїйму музею“, бо ж отверто треба сказати, що музей „Лемківщина“ — це ужоаза дитина Геца, що в неї вложили він 5 літ важкої праці. Коли б не стрінете профєсора Геца в музей, зайдіть до його до хати. Варто потрудитися. Усе найбате там шось цікаве, може. Чи його власні образи, чи „Стрільцям Антолюком“, чи збірку боєвих, стрілецьких відзнак, чи — тоби тільки ширю — сердечну гутірку.

Одлунивши музей, не забудьте навідається до читальні „Просвіти“, що має домівку недалеко церкви. Ще краще, як потрудитися на „Шкільну Гору“, до власної домівки голови читальні о. Степана Венгріновича. Такі ширі серця, таке сердечче приянєтє, як у пш. Соші та Степана Венгріновича, стрінете рідко. Три малєвкі приютні кімнатки, всний, ширий усміх доброзой „тети Соші“, отверті, ширі слова о. Степана, чо-ж-ж вам більше треба? Ах, правда, людина живе не тільки духом, але про те не журиться. У доброй „тети Соші“ наїдається все шось, чим ніг би покритиніть дорогий гість, а в нех усі гості — дорогі. Це вже в нех така ширя старо-українська вадча та гостинність старих священних родів. Доїдається там багато цікавого про нашу шкільну молодю, бо о. Степан тепер катєхит на всі школи в Сяноці, а є їх з десяток. Іще недавно був особий катєхит у гімназії, а о. Степан учин тільки по „міжних університєтах“, тепер вадля на него все й же ваджуть, треба зивати катєхитурю, бо — мвало (17) учнів... Не один волос на голові о. Степана побілаз за справа...

(Продовжене буде).

Іван Філанічак.

Де поділися Лемки за 100 літ?

Статистика вчить нас, що кожний народ на світі розмножується, але не кожний однаково. Є такі народи, що за сто літ прибуло їх кілька разів більше, як перед сто роками було. І так: Нашого українського народу за останніх 90 літ прибуло три рази більше як було. Німець за 60 літ прибуло два рази стільки, а Француз за той час не прибуло аж три стільки.

З цього бачимо, що є народи в цілій пологоті животних сил, розмножуються правильно після законів природи. Інші розмножуються слабше, а деякі гинуть, цимірують, бо не зможуться.

Наука статистика вчить нас також, що деякі народи легко асимілюються, то значить, приморюються до других суспільств народів, або силою, або з приводу своєї вищої культури, або слабшого характеру. Вони покидають свій рід свою мову, свій національний одяг, потім свої звичаї й обичаї, а всієї своєю мовою, вітатк віру і повсякденні примиряють чуже за своє рідне. Таким способом царі доводились переоборюються з одного народу в другий.

До таких народів, що легко тяється замилити чужинцям до себе, належить також наш український народ. Перед 600 роками дав

собі вдерти ванду і добре заго-сподарював державу, в іншій культурі, як чужинцями держави годі були. Відтак стратили ми на-родно верховіку, князів, боярів, магнатів, що перешкодили на поля-він і москалів, а при нашій вірі лишилися прості хлопці і поби. Через тих 600 літ народ наш наувисів до нашого краю масу всіляких чужинців, наувисив жидів, що вкри-вали нам в рук торгівлю і ремесло, а розпалі народ горлицю, забра-ли йому ґрунт і поробилися ділчи-чани.

А чому так сталося?

Тому, що наш народ за добрий, та мекоті! „Най там!“ Всього менше липши! Хто приймається такої засади: „най там!“ — мусить сам гинуть, а друг не було твердого пастука!

Через наше „най там“ ми потра-тили масу народу на наших при-родних західних, північних і пів-денних границях, а тим самим і з тих земель мусили уступитися, бо ми там вигародовилися, наш народ приворювався до других народів, перебіло на чужинці, бо пово-дешки через сотки літ приймав-муси жидів, обичай, потім мове і віру, — бо говорить „най там!“ (Докічення бузе).

инь у народ. Не хочуть денеру-вати, гиніти тих, жим змовчали, що „лемко поциде або глуші“, та не догадується кому Ськоало загор-тав печені каштані з лемківського „припечка“. Хіба лиш потайки до-раджують так „від серця“ сидіти тихо та до такої „політики“ не мі-шатися.

Але наш діти ростуть без знання матірної української мови! Цей XX століття!

Тож просямо Вас, Панове, — помодіть нам. Візьміть собі до серця журбу своїх братів з Лемків-шини! Погляньте, хто в Кракові читає наш жалобу, чи взагалі чи-тає. Визвольте нас з татарських кігтів „Лемко-союз“них.

Бо Українське-Лемко на жадні штуки не піде, спойого Українсько-го Народу не виречиться, матірної української мови не може забути й ніколи не забуде.

Батьки української шкільної молоді.

Новинки.

Недавно відбувся в Сяноці т. зв. гірський зїзд. Досі ці зїзди чи пак „Сьвятого гур“ відбувалися в Зако-паноу, але цього року чомусь то вирішили під це „свято“ — поїти Ся-ноці. Одні кажуть, що Закопаноу вже надолучило платити довги по тих „сьвятах“, другі кажуть, що цей зїзд це новий спосіб розділь-вання українців, яких бувають на Лемківщині і нема, щось як на Гу-кушанщині (?). Саме „свято“ вийшло дуже бідо і незачу не адлясно, бо не приїхала навіть десята частина поданої поперед кількості учас-ників. В місті зможу було зустріти попор-бираних інтелігентів, які пльзали „гуралю“.

Селяни преганяють жидів з від-пустів. В часі відпусту на свято Спасу в селі Рогіжана коло Самбо-ра прогнали місцеві селяни жидів-ських крамарів, які приїздили на відпуст зі своїм дрантяним крамом, щоб заробити з відпусту жидівський ємарок.

Перший виступ нового ап. адмі-ністратора, о. др. Медведського від-бувся у Сяноці, де він відправив Службу Богу з нагоди „сьвятого гур“. Потім пішов він приняти до зарку, а після того складав він із відомим капеланом о. Поліщаким від-дати усім місцевим москвофілам. („Батьківщина“).

Резісійний Союз Українських Кооператив тивався досі до чужих домох і платити мусів за це високі ціни. Було не меншідно та об-

До Української Парляментарної Репрезентації.

Прохання й заклик українського громадянства Лемківщини.

Ославлений „Лемко-Союз“ з Криниці подбав, що з українських сіл на Лемківщині перенесено україн-ські учителі у чужі села, усунуто зі школи українську книжку, віді-брано дитині можливість навчання матірної української мови — нато-місь уведено навчання в україн-ських школах чужерічного гово-ру з т. зв. лемківських букварів.

Вже три роки страждає так Лемківщина! Вже три роки Лемко-Українець чекає — коли скінчиться гавдять його душою.

На доблок переноси українські учителі свого року знаму мали ма-совий характер.

Тому поновляємо наше гарче прохання до Хвальної Української Парляментарної Репрезентації.

До Краківської Шкільної Кура-торії вислав лодкиці громаді горлицького повіту спос закладення. І так писали села: Квотон, Лицка,

Досе (111 підписів найповажніших господарів) та Усте Руське. У цих письмах вказано на дійсний, фактичний стан у лемківській школі (полумій — в українській школі на Лемківщині), на вступання чужинської мови, на роблення з Лемків болювій з України на Лемківщині окремого каюзу. В закладеннях поспити українське громадянство, Лемківщини поштинно, надлежо по-загодити їмні домогаїни, щоб не вяржувати бідного матеріально селянина на кошти **півнашого навчання**, позз сучасною школою на Лемківщині, бо тога школа не від-повідає дійсним потребам нашого життя. Вона чужа духом, мовою для української дитини на Лемків-щині.

Провідники з Криниці, Гнигаш-ка, Троханівський, з Горлиць Ськоало — тепер поховалися та взагалі не виходять зі своїх каме-

разливо, що наша відвістка кооперативна централь не мала власного дому. На запит РСУК кооперативні алокиди відповідні дитки й Дирекція РСУК закупила вже у Львові одновповерхову кам'яницю, де примістять бора РСУК.

Що робити в справі шкідливіх військових справ? Коли військовий відділ спричиняє шкоду на полі, або деінде, треба по думці розпорядку міністра військових справ з 3-го вересня 1934-го р. (Денюк У. П. ч. 85/34, 767) вносити подання — якщо шкода не є більша, як 250 зал. — по змозі якнайкорше, до команданта того відділу, що спричинив шкоду, або в якому з той, хто спричинив шкоду, а це для угодливих переговорів з пошкодованими та для подання справляв внаслідок шкідливого шляхом. Якщо шкода є понад 250 зал., або якщо безпосередні угодливих переговорів з військовими властями не доведе до вислідку, або якщо до військових властей не можна було чомусь звернутися, треба в справі відшкодування вносити подання до властивий повітової адміністративної влади не пізніше, як 14 днів від дня шкоди, або від дня покінчення угодливих, безуспішних переговорів з військовими, а це для розгляду шкідливого комісії, скликаючої управу загальної адміністрації повітової влади.

Горить господарське добро. У селі Ульох над Сяном згоріла хата Михайла Дзюби. Вратували тільки худобу, а мертвий інвентар і цюгорілі збори спалилися. Дуже полеклася дівчина того господаря, все волосся на голові її спалилося; в гіршому стані відіслали нещасливу дівчину до шпиталю до Сянока. (В. Пр.).

Примірни читальниці. В селі Теребча заодно провадили господарні лапці, подушки та інші речі. Щобно незалежно попав на слід „мажерів“, бо найбільш подушки, що її хтось украв у господаря Д. Лисенка в Межиброді. Цей „хтось“ — то голова читальні Качковського та його 4 компанів, теж членів читальні Качковського; він зовється Ілько Драків. Немає що, гарна культура йде з московських читальниць, мають бути чого горді казани. До цієї справи не повернемо. (Віка).

Язвч Гуслявничч ширяться в повітах гориньцях, асесьсім, що винищала досі 15% земельцях. Савітарна влада в Яслі й Гориньцях уживає відповідних засобів, щобно зникнути це лихо.

Кацапські „культурники“ на Лемківщині.

Теребча, одне з найближчих сіл коло Сянока, опановане асесьім кацапами, перебрало з міста все, що там найгірше. Там українця доступ був немисливий, бо на сторожі „русскости“ стояли московські патріоти села. Першою „столбом твердості“ був (а може ще буде? — прим. склад.) „многорукавий господарин“ Ілько Драків, голова чит. Качковського, командант „Стражі огньової“, береговий над Сяном з рамені рыбацької спілки в Сяноці (а там самі впливові й поважні!), одним словом „левий філяр сповістач з руські“. (Ман у лівий ласку — прим. склад.).

Заінтересування й діла цього правничка поширювалися і на доколиць села, тому підшукав собі до помочі, також твердого, Володимир Пакоша та якусь тинку спілку. Пан командант і голова працював днями (видимо) і ночами (невидимо) зі своїм „собратом по руській ідеї“. Так в опії сильних жив, поростає у піря лівської ласки, та багатів.

Але часом зазирає машина паустяса... Мабуть тіх Теребчанськ спілчанка, що зо сусідства із Сяноком набули „лясову“ свідомисть між Йоселями, зажадали під-

вникти за мовчанку, та як не одержали „досег“ (по їхньому чесько зроблених — большевичка етика — прим. склад.), полая нагло дізналася (мабуть конфіденційно) що лави діла в Теребчі — злодіи.

Вислід ревізії: нія і подушки, Межибродя, кімквасот кімквасот валіза і ставі зо сусідньої копалі нафти, що знаходиться на полях Теребчі. А там показало, що з цю копальні причистили всі лавки, зачистили й все, що мало якубудь вартість.

Наразі подвиги „тружеників руської ідеї“ на народній мні в Теребчі покінчилися на тому, що за свої тяжкої труди теребчанськ герої пішли на відпочок до свідничий творин.

Та в Теребчі остався гідний син свого батька, двадцятилітній Ваню Драків. Вирішуюче паству порадники зі своїм ровесником 12-літнім Івасем С. ідевіни і свідомим хлопцем із Гломи, кинув на його із засідки каменем так нещасливо в голову, що Івас повалився неживий на землю.

Ось вислід регіональної, лемківської політики і поправки драбів і менших драбів. **Віка.**

„Медведі“ на Лемківщині.

Збирають тепер по селах в Гориньцях тихих, що будуть їх возити від міста до міста — як медведів.

Задарю — колеб, задарю — корито! Жадне ризико. Комфорт, выгода!

Точно як гуцулів.

Недавно в той спосіб возили гуцулів.

Наганячом стап „господи“ Ядловський, війт з Гладичова. Тинку лемківських медведів в Смереківці набрав шось аж 10, а в Устю Руській напіть 20.

Як на початок — то добре. Ніч тяжкі часи. Отже пойдуть. Шасельна дорога!

Але першо вже покажуть їм якісь нові гризуні на вербі, бо Лемко таки не Гуцул.

Гуцул бачив Гдиню, „смоту яку“, „досю вежу“, дивився, на нього дивився, шось казав до голови, шось до зубів, фотографував, гласкалі.

— А, дні! Як нас лави шаують! А, дні!

Але Гуцулів вже мають досить. Великий клопіт, — а користь мала. Неважко, хитрі.

Може Лемко буде ліпший...

Гуцул верує до хат, зива онучі, закуриць польку, відсатнув з потім собі гукуня:

„А я люблю дівчат сорок,

А молодичь триста.

Маю в Божі надію, —

Моя душа чиста!“

І дійсно в нього душа чиста. Гуцул не фрудував — тому Гуцул не платить.

А він, як хтось не хоче платити — то такий інтерес „до люфту!“

Щикаю — чи прогукуча з Лемками відстась? **П. Жебос.**

Ящо хочете, щоб „Наш Лемко“ виходив у збільшеному обсязі, самі вирішуйте передплата та прослідуйте нових передплатників!

Франц Кокосовський.

Над джерелами Ослави.

Будівництво. Мешканці Манева живуть у хатах, що їх зовуть „хичками“. Хати будовані з дерева, крісті солом'ю. Побіч властивої хікї містяться під одним дахом ще такі нутра: „хичка“ (комора), боїше, стайня, а з боку будинку доцільні „дучки“. Здовж задньої, а часами й бічної стіни будинку постросна з дошок „загата“, що її криє „окаш“. В тій загаті складають сіно, солому, та деяке приладдя. В селі є ще кілька курних хат.

Хати постросні так: Під свід з чотирох углах дають велике каміньє, на каміньє вде „трам“, на „трам“ дають „протеси“, а остання з них під дахом зовється „платов“. Трам, протеси та платов прикріплени до „стовбів“. До платів запусковують кроші (кропки), на кроші йдуть „лати“, а лати криють солом'яними „хичками“ (сінками). Верх даху покривають „гребівем“. Гребівє буває з гонтів, чи дошок, або зо соломи. Коли гребівє із соломи, тоді його прикріплюють „кілками“, щобто патикими збитими нахрест у заді букви „Х“. Подожкиві частини в даху зовуть „стріха“, підперечні „шет“. Курні хати мають в даху отвір, щоб винюсати дим, а зовється він „вузунця“.

Вікна та двері містяться у „вардабах“, що їх творять менші отвори. Повалу запусковують у плавту. Ділячка в хаті переважно з зубитої землі, по стайнях буває долічка з дошок („окрабіє“). Хати будують місцеві майстри, будівельний матеріал беруть до своїх сіл, або купують в чужих. Куплене дерево ріжуть влома „лицюю“, а роблять це в той спосіб: Дерево до різання примішують на двох кізниках, що завесикні більше чоловіка та ріжуть його по долож широкую пилото в цей спосіб, що один робітник стоїть на землі, другий на руштованні, приміщенні на кізники.

При будові хікї придержуються таких звичаїв. Місце, де мають будувати хату, випробовують напочатку, чи воно добре. В тій цілі кладуть в чотирох углах цього місця на ніч хліб. Коли хліб на другий день рівном лежить на місці, то воно добре, колиж ні, вибирають інше місце. Вибраве місце заорують, на спід кладуть каміньє, а на них трам. — Потім кладуть священика, щоб „замолити“ місце. На кожньому вуглі на трамі роблять хрестик, а у вишкоблену в трамі діру вкладають чверть срібного гроша, листя з барвінку „вуждерево“ (хорці подібні до польну), „клекічку“ (ростина подібна до сливки, росте під Кальварією), листя з верби, що росте самітно, профору, все на те, щоб „лихе“ не мало приступу до хікї та скляний хрусталь („штоб люди в хікї були здорові“).

Із господарських будинків будують окремо „сипанець“ (шпідір), під ним є звичайно „скеп“ (півниця). На переховування „бандураки“ мають окремі „ям“, покриті зверху стрішком.

Зовнішні стіни хат побілені червоною глиною, а ті місця, де протеси пристають до себе, побілені білою глиною, або вапном. Денеда видіють на хатах над дверима намальовані прикриси у виді примітливої „кошиці“ (ствільзована галузка ялиці), або „колічка“ (колісця — примітневе зображення сонця). Так само прикрашені та побілені „сипанці“.

Нутро хати уряджене дуже збого. При вході, звичайно з правого боку, стоїть „лікко“. Це тап-

Українська молада у народніх строях із села Манева.

чан, збитий з гебльованих дошок, на ньому грох „стрямба“ (різного рода ганчірки та дахміття) та подухю. Понід трьома стінками хати лави, в куті на окіє від „леца“ (печі) стоїть стіл, що складається до „стола“ (верх) та „столнин“. Столина це під скрині, де ховають хліб, молоко, та іншу поживу. На стіні побіч печі є „шафа“ (ясник), а далі висить „лібник“ (скопєць із молоком) та „масельничка“. Масельничка складається з „добені“, „наверника“ та „колотовки“.

В одному вуглі хати при вході стоїть „лец“ (пів). Лава при ньому зовється „принець“, отвори у печі „челюстин“, склянина „лілібіа“.

Важною річю в кожній хаті є 2—4 „градки“ або „дряди“. Це бальні, що находитяться під повалою. На них вшнують господарі своє вбрання („лахи“), на градях примішують різне майстерське знаряддя та прешті й сивки, щобо були сухі до підпалу. Градья потрібні також для придержування знаряддя до виробу олію, про що пишемо нижче.

(Далі буде).

Найцікавіший та найдешевший
КАЛЕНДАР

„**Батьківщина**“

на 1937 рік

вже вийшов з друку.

Ціна за один примірник тільки 1 зал.; для закордону 1.60 зал. з портом.

Кооперативи й Читальні „Прогітні“ на Лемківщині повинні брати цей виходний календар до розпродажі за опустом 25%.

Хто замовляє один календар, хай вишле гроші згорі (1 зал. і 25 гр. заворто). Без надіслання готівки поодинокі календарів не вишлюємо.

Замовлення слати: Видавництво „Батьківщина“, Львів, вул. Чарнецького 8.

СВЯТО ПІД ТАЛЕРГОФСЬКИМ ХРЕСТОМ.

Вісник української діаспори в Україні та за її межами. „Талергофський світ“ у Горлицях.

Талергофський світ української діаспори в Україні та за її межами. „Талергофський світ“ у Горлицях.

Того ж свята в Україні в Талергофі й відзначають тієї ж осені в Україні, зберігають профанність свята 1717 музейнік фетишів, танцями (Бортні, Лосі, Зорні). Бо тут на Лемківщині на талергофських могилах посилали собі відносно московські фари, що та верескливо гравію брудними картами, залізито молотять „руську злобу“ соломку.

Жабина акадмія — (поток крокодилівних снів) і Фестин, ланки і танці хрест і стовп з ковбасою — це все називається в руських святах!

Це має бути талергофське свято згадка трагічного моменту в історії світу, спомин боюної жетви, що її ввійшло Українському Народу покласти життям своїх снів.

Та на такі „свята“ заманюють копієць московістизма людей а ошуканців! спосіб — Понхвалду на підлукі — (жінка з Рихвалду).

І на такі „свята“ прочини замисль почити Божі слова проповіді, чють лажку; якісь дурем, лете про „арягін українців“, про „руською“ ізою. А це ізо! За мінок сої ізоє, нія за лемківським бикарем, завтра проти „вора бачит, сьогорі католік, злато повт, восларний. Кузи добрий вітер ніє!

Між такими „руськими ідейниками“ на ждль круяться тепер молоді хлопці в гімназійних шапоках. Це російські бураски „Господин“ Максимович накормів їх „Астіно руською саламахою“, що їх погляд на світ не може дальше вийти, як поза дірзлий бурасий діл.

Бо такий бураск — замість поступати в чesвотах, у мучці, витьєсь бехвати на „арягін українців“. Земсьь переходити з класи до класи — переходити у класи Сьокалам... Земсьь будувати собі здорову майбутність — „будує Руську“ — на Лемківщині?

Більшо такого вгорасте посланий гріш — тяжко запалювати кровю й потом та сльозами матурей, якого собі відможе, їст, не солону страву, але платити, накла-

ди, а класний снок... буде Руську! Бо він політик: — Смарканий політик.

Максимовичі такої „політиці“ потрібні — може якраз буде посада! — Сьокалові також — каміниці, ласки, протекції! А абламуєний, спателечений хлопчина бжакє та линається на бездоріжжю. Без виходу! Бо Сьокали скоро забуть таких бурасків — чють посади не роздобуять. Восніті, шоби бути бодай вітом в Усво Руську або Главишнію — треба матуру.

Талергофське свято — це одна з нагол для класів до підної і брудної брехні в сторону Українців. Багато злоби та вже найбільше дещевенної, земломної дмагогії.

Однак не всіні ті московські наймити-раби оплюганте доброго імени українського народу Талергофом.

Тим Талергофом, що в йому каралися цілі сотні Українців, навіть з Лемківщини (професор Сьокла з Букарівки та другі).

Розуміється, що найбільший тут тити з „Лемкосозу“, ті всікі Галтишчєт, Курковські, Барні Байки, Фучили, Трохановські, Гайди та другі ізої ізоли, що їх донос від кількох літ не замикаються швахів учительських переносів з Лемківщини, — а в незаняті часах переносів ідейних українських Сьвєзників!

Це згідно зі старою, випробованою системою: знущати, шоб ані сліду не було... І ниніять так українці по кіншій день.

Чи „господин Сьокали“ не чють тих жертв на своїй совісті, а Польські вистилиє вже німство? Чи не бачат нових Талергофів? Бо лемки вже добре бачуть ті відлі в Кришні, чи в Горлицях каміниці за юдські сребренники та лжерокванне авто... й червоні козаків в Ползнях.

А спитаймо: Хто має якісь сумніви, де опинились би наші чучетлі, лавні душпастирі, якщо „Лемкосозу“ і всікі Ванці та Трохановські провадили би „дешну роботу руську“ в час осенньої хуртогоні, а не сьогодні?

Хто дасть відповідь: Яка ріжниця в „діяльності“ тих людей — провідників „русської Лемківщини“, „привинкової трійни“, опікунів „лавоствлія“ — а „працею“ австрійського жандарма, чи малявського драгона? Скажіть — яка ріжниця? (Дальше буде).

ПЕРЕВЕЛИСЯ.

Дня 16. септіа 1936 р. відбувся день „Русської культури“ в с. Поворожнюку, мушницької волости. Новорічний час перет тим лани з „Лем-Союзом“ разом зі своїми нагачниками вели агітацію за участю в тій торжестві. Та в день „культури“ виявилось, що севіни Лемки пінались на вонках у баранчій шкурі, тому на свято „Русської культури“ не пішли масово як завжди. Було кількох місцевих, більше з цікавості яка буде парада, і штаб зі своїми нагачниками.

Своєю присутністю на днєх „Русської культури“ виклазуть Лемки, що пінались на роботу ланів провіднів з „Лем-Союзом“. Лемки пінались яке, що на торжествіних днєх „Русської культури“ нема нікого згадки ані слово про культуру, але зате є слово лажки на Українців і все, що українське. Такі лажки виклазуть бжак культуру у ланів з „Лем-Союзом“, тому не дивно, що ніхто не хоче їх уже слухати.

ПРИМІРНИЙ ДОРАДНИК.

В селі Ястрибукі оселили недавно читальню ім. Качковського. Не багато було оселених „лем“ бжак і то абламуєних. Між ними і першочик Стефан Носаль. Пей нам багато хлопоту, бо його дружина зі сьокалами в очка посила, шоби не розумівся до цієї читальні. Але не помогло, не послухав дружини, що з немовлятам в руках, плачучи це пелєз самим читальняним домом благага, шоби не пхався між казетів. Не уважав і на це, що брат солтиса удари його жінку за це, що плачем старалась відвернути свого чоловіка від казетської компанії. Таки вписався.

Та любляча жінка і дальше намагала й благага його то просібно, то грозьбно, шоб виступив з читальні Качковського. Аж морщині совістю Носаль посхажився завдалека впохоті Зошкє, що намагаво це (глади 14, ч. 6 ст.) не магався „жити своє покласти для найшов“. Та мудрий дорадник не пішов ніякої ради, тільки сказав: „лану жінку треба би трохи побити“.

Правда, дружинки, що добра рада від сванкиної кавала, що забити, що радити до гріха це тект тяжкий непростий гріх.

Парохівани.

Варійвайте передлату та привітайте належність за книжню!

Дитячі Садки в Українських Карпатах.

Височани. Наше село таке „шасивле“, що досі не має ні одної національної установи. Проте завдяки Кружковій Рідній Школі з Сянока був у нас Дитячий Садок, в котрому було 25 українських діточок. Дня 19. серпня ц. р. провідниця Садка п. А. Чабанівна підготувала дитячий попис, на якому діти вивчили дуже вдатно різкі забави, танці та деклямації. — Нещастям нашого села є жидівська провінція, де продається шпінтайку; на великий жаль, дехто, навіть з церковної прислуги, шедро користає з тої отрути. Є також люди, що і моладь хочуть до такої п'ятки затягнути, але все свідоме в селі відвертається від такої грізи, бо хоче вірно служити Церкві та Україні.

Володи. Провідниця п. Гена Сорочківна, української дітвори 30. Садк агадати, що тут щороку триває Дитячий Садок.

Тярпа Волоська. Дитячий Садок тривав від 5. VII, до 28. VIII, ц. р. Провідниця п. Маріяна Борисівна, дітей 27. (Світлина буде в наступній числі), в домілі чит. „Просвіти“. На закінчення Садка малі українські діточки відіграли надзвичайно виступку. Найбільше інтересувался Садком Вар. о. Зенон Крупський та голова чит. „Просвіти“ громадянин Михайло Іванченко. Честі освітникам!

Улоц над Сяном. Відзначення садка було 31. серпня ц. р., провідниця п. Олена Банарічаківна з Новосельця, дітей около 60. Восвідське зволоння на рекурс прийшло 15. серпня ц. р.

КОРОЛІВСЬКИЙ ВОРОБІЛК.

В неділю 30. серпня ц. р. в полудневих годинах майже все населення обох Воробілків і Лядина об'язало скромну домілку Кружка „Сіпський Господар“ у Воробилку корол. Погода була пречудова, причиною привабливості стільки людей, було утворення дитячого попису на відільній площі перед домілкою. Це перша в історії Воробілків вимежа того роду, що заслугу за її влаштування похвалити не хто інший, лише українське товариство! Зразу був проєкт, а навіть дозвіл Староста на набуття дитячого попису в самі Громадського Дому в дні 28. VIII, а день т. зв. кермашу та „мілостивий господин“ Барна солтис і ще до того учитель і „Яго ексцеленція“ о. Іван Полянський не звеличав вийняти салі „прояктом Українцям“. — Казала Феса — обійдеться!

Дитячий Садок у Височанах, від 57—208 ц. р. — Провідниця: Анна Чабанівна.

Меткі громадяни подбали про дозвіл на попис під вільним небом, приладнали сцену, тай ще „як на змість“ — Бог дав прекрасну погоду (по довготривалих дощиках) і попис удался надсподівано, так морально, як і матеріально.

„Руські“ стояли задалека (щоби борони Боже, не заплачте „жойки“), і задрібно приглядалися, як точка за точкою, під ульям провідом п. Марійки Клішівної, дошкільні діточки вдатно виконували деклямації, спів, танки, тощо. Були також зворушливі сцени, де родичі попросу плакали зі шаста, як їхні діточки гарно деклямували. Не було, здається, людини, щоби не одіювала великої виховної вартости Дитячих Садків (не вислаємо, очевидно, тих, що перейшли на чужий „жолд“ та стали засадиченим морганом освіти взагалі, але таких хоч на почисити на пальцях одної руки); тому маємо надію, — а навіть певність, що на слідаючий рік вишесть подвійне число дошкільних дітвори! Знову ж ті, що спитють доносівки (очевидно фальшивими), поволи відходять умі „де Максим театрятська пасє“...
Чемлик.

СВЯТОЧНИЙ ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ МАТЕРІ.

„Дитячий Садок“ при Читальні „Просвіти“ в Дубрівці Руській улаштував дня 9. VIII, ц. р. в домілі Читальні „Просвіти“ святочний „День Матери“. Реферат про значіння цього свята вигадувала п. Ольга Галик. В цьому підручнику

вона значіння української матери для української родини й для українського народу, бо яка мати така й родина, яка родина така й наріа. Мати повинна свої діти виховувати в любови до свого рідного краю, бо від добрих і національно вихованих дітей залежить краща доля нашого народу. По рефераті слідували деклямації, співні маленьких діточок. Зі своїх завдань вивадалися якслі: Заірик Володимир, Подубиєвський Володимир, Вовк Володимир і Подубиєвська Зена, яких ціла садк загородила бурєю оплесків. Впрямі хлопців топирями під орудою отамана Володимира Підосного і впрямі дівчат серпами, зробили велике вражіння на присутніх. Салк була вимовлена рігсьми побереги. На це свято приїхав зі Сянока на Дубрівку ч. Горощко п. др. Ст. Вагичівський, голова Кружка Рідної Школи в Сяноці й багато інших гостей. Відтак п. Василь Подубиєвський а імені читальні „Просвіти“ а всіх зібраних подякував п. учительні Теофілі Малюк за її великий труд, що не жаліла праці для того молодого швіту й уміла наших діточок так гарно пригостити на цей радісний день. Призначив і подяка також п. др. Степанові Ванчицькому, що не забуває за Дубрівку, а все її відвідує. — Відзначенням національного гимну „Ше не вмрела Україна“ закінчено цей великий „День Української Матери“. Потім всі присутні розійшлися до своїх хат весело і бадьоро, покріплені на дуці. **Свій.**

ЯК ТО Є В РИХВАЛДІ?

Слава вам, Рихвалдані, що зберігаєте окремішність і не змішуетесь з чужою кров'ю, що не женитесь з чужинками та чужого жениха женете геть від себе, коли такої годін би женитися у вашому селі. Що торгуєте айшани й иншим скотом. Що, як не має з вас хтось дозволу грешей, щобі купити корову, то складається двох, трьох, але таки купите самі. Що держите торговлю у своїх руках, бо в інших селах без жда обійтись не можуть. Що маєте навіть свою річку.

Слава вам, що ви організували кооперативу у власній домівці.

Але вже цілком зле, що ту кооперативу лишаєте в догляд. Кажете, що кооператива належить до членів кооперативу й вам до цього нім. Та воно так про кооперативу в першу чергу мають старатися члени кооперативу; але коли вона у вашому селі, то вона є й ваша. Є добром громадським. То за добро громадське треба дбати цілий громад.

Неможна відмовлятись від помочі напriali домівки, коли її грибнищать. Зокрема тим же можна, що винні кількадесят золотих за зобравні товари, чи що...

Кажете, щобі вам кооператива заламатилась за роботу, що задрарно не буде трібити. Гаразд, заламатіть кооператива, а кооператива заламатіть вам. Не можете, то хоч відробіть, чи деревом заламатіть.

Не чекайте, як прийде контроль. Держіть статуту. Наказірна Рада має 4 рази (що три місяці) в році, збиратися й приглядатися, як іде робота в кооперативі. Чи додержується постанови Загальних Зборів? Загальні Збори відбуваються щорічно найменше раз. І на Загальних Зборах вибирається сімчлену Наказірну Раду, тричлену — чи як статут каже — Управу. До Наказірної Ради вибирається таких, щобі контролювали, а не щобі вибрани були.

Ті знову, що громадяни виховують до господарсько-економічного й купецького життя, мають робити це так, щобі, коли їх не стане, громадяни могли самі вести започате діло.

Треба робити не для слави, а для роботи. Впрочім, більша слава буде вам, коли започаткована робота піде довше та успішніше, аніж так, як це часто буває: вас не стало й роботи вже немає. Так ніколи не повинно діятися! Цим собі гріф копаємо!

Мандріаний.

Українська хата в Ужкові.

ПОСТУПАЄМО ВПЕРЕД.

Часто читаємо в часописах, що в українських селах на сході люди працюють, записують українські установи, та здавалося би, що на заході або немає українського громадянства, або луч націоналістичного освідомлення не продрася ще зр'язь тьму каціньського дурману. Але так — славити Господа — не діється.

В українських сел. Крива, в Горлицькій, члени парохійського читальні виставили з великим моральним і матеріальним успіхом "Тисячаків" при заповненні селі місцевим громадянством.

Честній довід з вистави привичено на побільшення Фейлаліной бібліотеки, яка скоро буде мати померк 200 добрих нашозначних виховочних книжок. З радістю та кожд тріба спадати, що й місцеві українські діти не дарують, доназой на це чудово відгравив дитина вистави "Червона Шапочка".

Громадяни в Криві не дарують завдяки зобуденній культурно освітній праці місцевого о. пароха В. Гайдукевича та його Високодоствоїній Дружині, що разом з доможено веселию трудяться біля у арабських діточок села Кривої. Так то зерно національного освідомлення індає багаті овони та виводить наших братів навіть у найвіддаленіших закутках української землі з неволі московської сплячки.

Честь проповіді: й громадянств у селі Криві!

Не присьолойте нас, щобі ми могли писати Вам окремі повідомлення за вислани книжки. Присьолойте належність, — бо так і честь нахазу зробіти.

ПОМИЛУЙ НАС БОЖЕ!...

Кажуть, що по Горлицькій айшов страх — аж гоїми. Що в „руських“ душа заммирає.

Бо хтось в Горлицях сиділо дупоу кулакком об стіл.

— Пожондек мусі биць!

З Горлицької поїхали мотоднілі у терек, а до Горлицької переведлися провідники „руської“ Лемківщини на реколекції.

— „Помилуй нас Боже! Ми невинні!“

Недавно також „господи“ Сьолокато в поківній волосинішці з білою лезею вибралась до Горлицької, щобі зайити на час, що він не має нічого спільного зі шкідливою акцією по лемківських селах і за неї се відповідає.

Його каменця окреаю — тичго не має.

Кажуть також, що тепер шось дуже захиталась хрісла в деяких „урядках громадських“, що декотрим „руським“ повелуєся мина, що шось їм не ну року, ані не ра аж шезво.

Дабі жин Амароз, засівав би собі:

„Настав страшний суд Ангели будуть трубіти!“

Бо горлицькі „руські“ вже тремтять.

ТРАДИЦІЙНЕ ТОРЖЕСТВО В БРУНАХ.

На вшланий празник в Брунах, біля Сентині, що відбувся 19. серпня о. р., приїхало одивадити українських греко-като. Душасетиря з місцевими о. деканом А. Погорельським, і так з Гладнивою приїхав Впр. о. А. Злупко, з Висової о. Дула, з Фазюркиви о. Дешчук, а Білярдерої о. Костишин, з Руської Каролової о. Височанський, з Черної, Лосі та других українських сіл західної Лемківщини. Святочні та богослужейні відправи відбулися при тисячому заліві українського народу. Хор доповнений українськими студентами Духов. Семинарії в Перемнілі та Львові при чинився своїм виступом до зведення цього традиційного торжества.

Прочани були в гарних українських вшлках; острій острій святий, лише жидівські хмарар з каруєлями та москвофильськими порядками зтемніювали депо не торжество.

Приваганий.

